

Đàn - bà

DEPOT LEGAL
INDOCHINE
N° 16642

MỖI SỐ 0\$08

THƯ TỪ NGÂN-PHIẾU
XIN GỬI VỀ:

La Directrice du
Tua-báo ĐÀN-BÀ
76, WIẾLÉ, HANOI

BA THÁNG..... 1\$00

SÁU THÁNG.... 2,00

MỘT NĂM..... 4,00

CHÍNH-PHỦ GẤP ĐÔI

TUẦN BÁO XUẤT BẢN NGÀY THỨ SÁU—NĂM THỨ HAI—SỐ 73—20 SEPTEMBRE 1940

SỰ TRANG ĐIỂM CỦA

CÁC CÔ GÁI MỚI LỚN

CÁC bà chị có gia-đình có thấy rằng nhiều khi chúng ta phải ngạc nhiên về sức «lớn như thổi» của con gái chúng ta?

Thì vừa độ nào, các cô «poupée» ấy còn đùa nghịch như quỷ, đòi ăn quà như «vẹt» thế mà nay ta thấy các cô đã đồng dạng măng em, to tiếng với đầy tớ và rất là nghiêm chỉnh, e lệ, lúc có khách đến chơi nhà. Rồi một ngày kia, các bà cho các cô đi coi chớp bóng, các bà càng sửng sốt hơn nữa lúc các cô sẽ sẽ hỏi: «Má cho phép con đánh chút phấn nhé?»

Các bà, phần nhiều sẽ không bằng lòng, mắng át: «con còn nhỏ, đã phấn sáp làm gì!» Các cô sẽ phụng phịu và có khi lại

nói dối: «Thôi thế thì con chả đi nữa!»

Các cô lớn rồi nên biết làm dáng đó. Ở cái tuổi ấy, chúng ta cần phải dạy một phương

Kim Lien

pháp làm đẹp riêng cho các cô mới được

Làm đẹp đó là một bản tính của nữ phái. Khi chúng ta, các bà mẹ, có cái bản tính ấy thì tất nhiên là con chúng ta cũng có.

Nhưng nếu cứ để các cô bắt chước chúng ta thì các cô sẽ đi đến sự lỗ lã ngay. Mỗi tuổi, mỗi khác, nhất là đối với cô gái mới lớn, sự làm đẹp lại can hệ lắm! Chỉ sai một chút một cô gái có thể trông già tuổi đi nhiều. Chúng ta cần phải bảo rõ cho các cô biết rằng sở dĩ người ta chẻ ra mỹ phẩm là cốt lấy lại cái vẻ đẹp thiên nhiên mất đi. Nó mất vì tuổi lớn, vì lo nghĩ, vì công việc v.v. Nay các cô bạn trẻ ấy như cái hoa phong kín, vẻ đẹp đương môn mơn, tự nhiên, không cần đến son phấn lắm. Cái đẹp của tuổi

13, 15 là sự sạch sẽ. Mỗi tối trước khi đi ngủ, bao giờ các cô cũng nên rửa mặt bằng nước ấm ấm, và đánh răng cho kỹ. Nếu da nhờn hãy dùng thứ xà-phòng tốt còn da khô thì chỉ dùng nước ấm ấm không là đủ rồi. Rửa xong lấy một cái lược cứng và thưa răng chải tóc nhiều lần cho máu ở da đầu lưu thông, tóc tự nhiên sẽ trở nên mượt, óng, đẹp. Ngày nào cũng tắm một lần. Nhớ lấy bồn chải kỹ khắp người cho kỹ để các lỗ chân lông khỏi bết tắc, da hóa mịn màng, tươi nhuận.

Hai ngày một lần chăm nom cho móng tay móng chân. Chớ để cái ghê bám bên trong.

Khi các cô đã 16, 17, lúc đi ra ngoài, sợ nắng, gió làm hư da mặt, hãy cho các cô đánh phớt một chút phấn, còn môi thì nên để tự nhiên hoặc có

thoa son chỉ thoa một chút gọi là, vẻ đẹp ngây thơ, hồn nhiên sẽ không mất.

Nhưng điều cần nhất vẫn là sự sạch sẽ, gọn gàng và cẩn-thận!

DUYÊN-HÀ

DÀN - BÀ DỌC SÁCH

Cô Dung với nghệ thuật của tác giả

CÓ người nói «Ông Lan-Khai, nhà văn bình dân (!) đã có tư-tưởng kiến-thiết lại xã-hội khi viết cô Dung.

Tôi buồn cười quá! Nếu thế thì vũ-trụ này đã đến ngày tan-vỡ rồi! Thực ra ông Lan-Khai vẫn chỉ là nhà văn mở được một cánh cửa của vũ-trụ: rừng thẳm. Như vậy ông cũng có công với văn-học rồi, sao người ta lại gán cho ông một địa-vị mà ông không xứng đáng, «địa-vị nhà văn bình dân có tư tưởng kiến thiết xã-hội».

Ông có tả đời sinh-hoạt của phụ-nữ ở thôn quê, nhưng, làm

thế, ông chưa thể biến thành một nhà văn bình-dân được.

Cô Dung, dân-dã tiểu thuyết, (Roman champêtre) không phải là một xã-hội tiểu-thuyết như người ta đã lầm tưởng. Xã-hội tiểu-thuyết mà nói về phụ-nữ phải là loại tiểu-thuyết tả những phong-trào vận-động của phụ-nữ và kích - thích phụ-nữ lên đường tiến hóa của xã-hội. Ở Á-đông loại sách ấy, gần đây, đã lục-tục ra đời.

Nữ-sĩ Trình dục Tú ở Tàu bà, Shandra ở Ấn-độ, cô Moun-san ở Nhật-bản, . . . có viết ít nhiều. Tất cả những sách của những người kể trên đều có một

(Xem tiếp trang 5)

Kim Lien

HỎI.— Một bên là em dâu, một bên là em trai vợ. Không ngờ rằng hai người ấy đã lợi dụng nhà mình làm chỗ hẹn hò và tư tình với nhau. Nay chuyện vỡ lở ra, họ hàng đều trách cứ mình nhất là trách cứ người vợ, vì nghi người vợ đã quyến dỗ em dâu chồng cho em trai mình bỏ dãi của cải của người em dâu kia—người em dâu rất giàu có. Làm thế nào để rửa tiếng được với họ hàng.

Thuần Chính

TRẢ LỜI.— Họ hàng đây chắc chỉ là họ hàng bên nhà chồng. Khi người ta đã nghi và cố ý nghi thì dù có biện bạch đến đâu cũng không thể rửa được tiếng. Người em dâu nên can đảm nhận tất cả lỗi về mình để mình oan cho người chị dâu là hơn cả, nhưng có khi mình oan thế người ta cũng không chịu tin cho đâu. Đánh chỉ mình biết lòng mình rồi đợi thời gian làm thây cái bộ cho. Nhưng dù trong chuyện này người anh chồng và chị dâu có trong sạch chẳng nữa cũng vẫn có phần lỗi là cái lỗi không tinh ý xét nét ý tình hai người kia để kịp ngăn ngừa khi hai người ấy đã lấy nhà mình làm nơi hò hẹn.

HỎI.— Một người thư ký cùng làm với tôi ngộ ý yêu tôi. Tôi từ chối vì tôi đã có chồng. Một hôm vào giờ tan sở người ấy đón đường tôi vẫn đi về, con đường ấy lại vắng, đề yêu cầu tôi một lần nữa. Tôi đang từ chối thì vợ người ấy ập đến và không nghe phải trái gì cả, cứ túm lấy tôi mà đánh chửi, người chồng khuyên can cũng không được. Vài hôm sau đang lúc vợ chồng tôi ăn cơm, người đàn bà ấy lại qua nhà tôi mà nhắc lại cuộc đánh ghen hôm nọ. Chồng tôi cho ngay những lời của người ấy là thực, ghen tuông đánh đập

tôi rất tàn nhẫn. Tôi không còn kể nào mà mình oan được.

Vô danh.

TRẢ LỜI.— Ấy là tại bà đại dốt quá. Nếu lòng bà chính đính thì ngay khi người thư ký kia ngộ tình yêu bà lần thứ nhất, bà nên về thuật chuyện lại với chồng bà ngay, và ngay sau khi xảy ra cuộc đánh ghen vô lý bà cũng nên đem hết chuyện nói với chồng rồi. Chồng bà vì danh dự của bà và danh dự của mình mới đủ tư cách đối phó được với người đàn bà ghen tuông hằm hồ kia. Bây giờ sự đã lỡ rồi, bà chỉ còn một cách là yêu cầu người thư ký phải giảng giải sao cho vợ hẳn nhận rõ thấy sự ghen tuông vô lý của mình, tấm lòng trong sạch của bà và thân đến nhà bà để nói lại với vợ chồng bà. Cả người thư ký kia cũng phải làm chứng cho lòng trinh bạch của bà đã bị hai ba phen cự tuyệt. Lời yêu cầu ấy về phần bà không có tính cách quy lụy gì cả. Bà được quyền đòi hỏi người thư ký kia cái điều khoản bồi thường danh dự ấy. Nếu họ hèn nhất không làm theo, bà có thể đi kiện vợ người thư ký đã làm mất danh dự của bà.

HỎI.— Tang chúng ngoại tình của chồng: một cái cuống mandat 150p. chồng gửi cho một ả giang hồ và cái thư của ả này gửi cho chồng xin thêm tiền viện có 150p ấy chưa đủ trả nợ. Người chồng say mê ả này lắm, vẫn không hiểu đây là cách xoay tiền của nó. Muốn cho chồng tỉnh ngộ.

Ngọc-MINH Thanh-hóa
(Xem tiếp trang 7)

MẸ: Một cái giấy số Đông-Pháp và một cái bánh, con lấy Cái gì?

CON: Cho con giấy số, vì với cái giấy ấy con có thể mua 10.000 thúng bánh.

MẸ: Thăng bé hóm thực!

AI PHÁT-MINH ĐẦU TIÊN RA

Súng đại-bác

CHIẾN-tranh đã làm cho những điều phát-minh, về phương-diện quân-sự và những phương-diện có giao-tiếp mật-thiết với quân-sự như về quốc-phòng, phòng-thủ thụ-động, khoa thủ-thuật ngoài mặt trận v. v. trở lại có vẻ hợp thời lắm.

Những điều phát-minh ấy tuy hằng ngày các nhà chuyên-môn, các nhà khoa-học và các nhà thông-thái cố làm cho tinh-xảo hơn lên nhưng hồi mới khởi sơ kè cũng ít người biết đến. Ta nên nhận rằng những nhà sử-học nghiên-cứu về các cổ-vật không hề bàn đến những hồi khởi sơ ấy và ta có thể quả quyết rằng trong nhiều trường-hợp, họ cũng không biết gì về đó sớt.

Có lẽ Archimède đã phát-minh khẩu hỏa-pháo (canon) đầu tiên bắn bằng hơi nước

Ông Favié, một nhà pháo-khoa-học trứ danh, trong một bài khảo-cứu về lịch-sử của pháo-cơ, đã công-nhận như sau này: « Các hỏa-khí (armes à feu) dùng sức mạnh của hỏa - dược (poudre) dần dần lan ra khắp các nước ở Âu-châu mà không ai lấy làm ngạc-nhiên và tỏ ý khâm-

phục mấy. Xem thế thì biết rằng khi hỏa-pháo mới phát-minh tất không có một nhà sử-học hay một nhà viết tin tức nào nói đến. »

Sở dĩ chúng tôi chép lại câu ấy là muốn tỏ ra rằng không ai biết rõ ràng về lúc khởi sơ phát-minh hỏa-pháo sớt cả.

Người ta đã nhiều lần nói đến những hỏa-khẩu (bouches à feu) của người da đỏ (Indiens) phát-minh trước Thiên - Chúa giáng sinh, và năm 80 sau Thiên-Chúa giáng sinh. Người ta lại nói rằng cũng vào thời ấy hỏa-pháo mới phát-minh ở Trung-hoa và chính Hoàng-đế Viley đã nhận bảo-trợ cho sự phát-minh ấy.

Nhưng thực ra, đó là một điều sai lầm lớn vì người phát-minh hỏa pháo chính là nhà kỹ-hà học trứ danh: Archimède. Nhờ thiên-tài, ông đã sáng chế biết bao nhiêu điều nữa, từ cái bánh xe có răng cưa đến cái đinh ốc quay bánh xe có răng cưa. Thực thế, chính ông Archimède đã nghĩ ra một khẩu hỏa-pháo bắn bằng hơi nước đặt tên là « Đại-lôi » (Architonnerre hay là Architronito). Trong một quyển sách của ông mà đã một hồi người ta tìm ra được, nhưng hiện nay lại bị thất lạc, ông có nói rõ ràng về việc ấy lắm. Ai muốn tìm vết tích của sự phát minh ấy cứ đến thư-viện Bác-học-viện Pháp mà tra-cứu một trong 12 quyển sách chép tay của ông Léonard de Vinci. Trong quyển sách ấy có cả bức hình khẩu hỏa-pháo ấy nữa. Dưới bức hình có một bài của Léonard de Vinci tự tay chép lấy và một điều đáng chú ý là muốn hiểu rõ bài ấy nói gì, cần phải đọc từ phải qua trái, như phương-pháp của người phương Đông mà chính ông đã bắt chước. Đây là bài dịch bản chép tay của ông nói rõ về khẩu hỏa-pháo bắn bằng hơi nước do ông Archimède, sinh năm 287 trước Thiên-chúa giáng sinh đã sáng chế.

— Do ông Archimède phát-minh, đại-lôi hỏa-pháo (architonnerre) là một cái máy bằng

đồng, bắn đạn sắt có tiếng nổ rất dữ dội.

Bắn hỏa pháo ấy cách thế này: một phần ba máy chỉ là lửa và than; khi nước sôi thì vận cái đinh ốc ở trên bình chứa nước ABC lại; hệ ở trên vận đinh ốc thì ở dưới nước tuôn ra và chảy vào chỗ lửa đỏ. Nước lên thành hơi, nhiều và mạnh đến nỗi chỉ ngó hơi phụt lên và tiếng kêu thế nào ta cũng phải cho là một điều phát minh kỳ-diệu. Máy ấy bắn một viên đạn nặng một tạ (talent, 26 kg) và 6 phân.

Nhắc lại rằng ông Archimède chỉ chuyên môn về sự phát-minh các chiến-cụ, tưởng cũng không phải là vô ích, vì rằng chính ông đã viết quyển «Luận về các thứ hỏa cơ» (traité des feux) trong đó có nói về khẩu «đại lô! hỏa pháo» (architonnerre) mà ông Léonard de Vinci đã thuật lại. Trong quyển «Bách khoa toàn thư» (Encyclopédie) của Lalande do nhà xuất bản Didot phát hành, tác-giả cả gan nói rằng việc các nhà chuyên môn về cơ-giới học (mécaniciens) ở xứ Hy-lạp xưa, nhất là ông Archimède mà người ta cho là một người kỳ-tài, đã sáng-chế ra một chiến-cụ như khẩu hỏa-pháo bắn bằng hơi nước không phải là không thể có!

Nhưng trong bài khảo-cứu ngắn ngủi này cũng nên chép lại một đoạn lịch-sử dù lúc đó không ai bình-phẩm đến. Nguyên nhà vật-lý-học (Physicien) Denis Papin người sáng-chế ra cái nồi hơi nước (marmite de Papin) một hôm nghĩ ra được một khẩu hỏa-pháo bắn bằng hơi nước; có lẽ ông ta đã nương theo những nguyên-tắc của Archimède mà không nói rõ ra đấy thôi. Nhưng ông Papin chỉ có thể đổ nước vào rồi làm cho nổ thôi chứ không bỏ hỏa-dược vào được. Vì thế một phần xương máy của ông bị phá hủy, nhiều người bị thiệt mạng.

Ông Archimède chắc hẳn không ngờ đâu rằng điều phát-minh của mình lại là lý-do cái tai nạn nhường ấy. Cũng như ông Papin ông chỉ muốn làm thế nào cho quốc-gia được phú-cường và nền phòng-thủ nước nhà được vững-trãi, và cũng vì tấm lòng ái-quốc đó nên ông đã sáng chế ra những cái «hỏa kính» (miroirs ardents) để thiêu hủy những chiến thuyền chở quân đội đại đế quốc La-mã đến vây hãm thành Syracuse là nơi sinh-trưởng của ông.

TRĂNG-AN

KỊCH VUI HAI HỒI

MỘT NGU'ÒI ANH-HÙNG

CÁC VAI

BÀ KÝ RƯỢU (60 TUỔI)
CÔ TÂN CON GÁI BÀ KÝ (25 TUỔI)
ÔNG PHÁN ĐÀM (30 TUỔI)
BÁC SINH (HÀNG SÓM BÀ KÝ)

HỒI THỨ I

Bà KÝ.— (bảo cô Tân) Thôi con à, thí cho nó, nó đã đều giả thế, mình vừa tốn công, vừa mệt, lại tốn thêm tiền nữa.

Cô TÂN.— Me cứ để con đi con tức lắm, con phải đến tận tòa Sứ

còn lần khân, con chửi cho một trận rồi có thí cho nó mới thí.

Bác SINH.— (Nói một mình) Gớm cứ đầu tháng là mình điếc tai với mẹ con nhà này! Cái thằng Phán Đàm thế mà tro tẻ! Ăn cơm tháng ở nhà người ta lúc đi đi đã chưa trả, lại nợ thêm nữa, vậy mà cũng ý ra nổi! Giá mình thì chỉ trông cái điệu bộ cô Tân: mồm quai lên, mắt trợn trừng, tay chống cạnh sườn, mình cũng phải bán chác, cầm cổ đi mà trả...! (cười một mình)

tòa bố), chỗ nó làm việc, cho nó một mẻ, nó xấu hổ mới chịu bỏ tiền ra! Thà nó xin ngay mình, mình còn đỡ tức. Thế mà cũng phán với Thông! Hôm bị đi Hanam leo leo cái miệng: «Thưa cụ, thưa cô, cháu còn thiếu của cụ, của cô 2 tháng tiền cơm, với 20p. tiền cháu vay cộng là 50p.00, cháu sẽ gửi mandat xuống ngay!» Đồ khốn nạn!

Bà KÝ.— Nhưng hôm nọ con lên nó bảo để đầu tháng này nó gửi mandat kia mà! Tội gì phải lên Hanam lần nữa!

Cô TÂN.— Tội gì! Cứ như me thì hết nghiệp! Cái thằng ấy nó chỉ hện phiếu! Me tính coi ba lần con lên Hanam rồi, lần nào nó cũng hện mà rút cục có măng đa măng điếc gì đâu! Me để con đi! Lần này nếu

con gái gì mà như bà Là-Sát, hèn chi ế chồng!

Bà KÝ.— Thế đi thì đi đi, rồi về cho sớm, kẻo một mình tao, đêm hôm khuya khướt lỡ xảy ra chuyện gì chẳng.

Cô TÂN.— (Vui vẻ) vâng, lần trước lỡ xe lửa mới phải ngủ đêm ở Hanam, lần này để con hỏi giờ, con ra ga trước thật sớm... nếu về không kịp thì đã có bác Sinh.

Bà KÝ.— Bác Sinh! Lần trước đã nhờ người ta sang ngủ coi nhà hộ, (nói nhỏ) vì thế mà họ mua chịu mình 10 chai (ve) bây giờ đã trả tiền đâu, lần này lại nhờ họ, họ lại mua chịu cho chục chai nữa thì chết!

Cô TÂN.— Là còn nói nếu về không kịp, chớ con đã ngủ đêm ở

Hanam đâu mà mẹ sợ! Thôi con đi đây (đi ra cửa).

Bác SINH.— Chào cô, cô đi đâu mà đem va-ly! (Mỉm cười) chắc lại lên Hanam đòi tiền quan Phán Đàm chớ gì!

Cô TÂN.— Vâng! Quan gì cái thằng ăn quít ấy! Tội định chuyển này nếu nó ý ra nữa, tôi sẽ cho nó một trận, tối sẽ sĩa vào mặt nó cho nó biết tay...à này, nếu tối nay tôi về không kịp bác sang chơi, ngủ với me tôi cho vui nhé.

Bác SINH.— Vâng. (nói một mình) cái thằng phán Đàm thật đã cứng bóng vía, cái ngực ấy dô ra, cái tay ấy sĩa vào, cái mắt ấy trợn lên, không khác một vị nữ long thần!

HỒI THỨ II

(Cách đây 5 tháng)

Bác SINH.— (Vào hàng bà ký) Cụ bán cho cháu chai rượu... Thế nào quan phán Đàm đã trả tiền cụ chưa?

Bà KÝ.— Đã trả đâu! buồn bán thì ế lại gặp toàn phường quít.

Bác SINH.— Thế sao cô Tân không lên Hanam chuyển nữa!

Bà KÝ.— Thật khổ, đi Hanam 4, 5 lần, đòi chẳng được đồng xu lại đeo bệnh về!

Bác SINH.— Ấy chết, cô khó ở, mà cháu không biết, chắc là qua loa thôi chớ gì... hôm kia, à hôm kia cháu vẫn thấy cô ở cửa hàng.

Bà KÝ.— Ấy cháu nó vẫn đi lại được, nhưng người cứ vàng vắt khó chịu... vậy mà cứ nặng-nặng đòi lên Hanam đòi tiền! Tôi phải can mãi... làm quái gì 50\$00! Trời cho có thì có, chớ 50\$00 đã làm giàu được đâu!

Bác SINH.— Bầm vâng, con cũng tưởng thế, cụ xưa nay vẫn phúc đức, cụ và cô mất món này thì trời đền món khác!... Nhưng chẳng hay cô ốm bệnh gì!

Bà KÝ.— Nào có biết! Bảo mời ông lang (ông thầy) thì cháu nó lại sợ tốn tiền, mà uống lá lâu thì chẳng bớt chút nào.

Bác SINH.— Bầm cô làm sao kia à!

Bà KÝ.— Nóng sốt thì không nóng sốt nhưng cứ thấy nó nằm vạ nằm vật, ăn chẳng chịu ăn, cổ ép thì ăn tý chút rồi lại nôn ra ngay.

Bác SINH.— Để cô bị cảm...

(Xem tiếp trang 7)

HÀNG MÙA THU

THÁNG bây tuy vào thu nhưng mưa ngâu gần suốt tháng, chưa phải là lúc chúng ta thay đổi y-phục sang thu.

Tháng tám này khô tạnh, mát mẻ, cái tháng « thu » nhất của mùa thu mới thực là tháng bắt đầu chúng ta cho ra mắt những bộ y-phục mùa thu. Tưởng rằng chiến-tranh, những hàng tây không sang được, chúng ta thiếu thốn hàng lạ, nhưng sự thực, qua các hàng bombay vẫn thấy đủ các hàng cống hiến cho ta những bộ y-phục thu rất xứng đáng.

Buổi sáng, buổi tối, trời thu hơi lạnh và đượm chút sương, chúng ta mặc thứ hàng satin và tương tự với satin, như al-bène peau, d'ange, cái hàng thích hợp với mùa thu hơn cả bởi vẻ mềm mại thướt tha của nó, và nó không ấm quá cũng không mỏng quá. Hàng mặc như dân một cách rất tự nhiên vào mình càng làm nổi tâm thân yêu điệu của các bạn. Nhưng vì cái tính cách ấy của nó, mà những bạn cả người quá hoặc gầy quá không thể dùng được. Cả những bạn thấp lùn mặc nó cũng không đẹp, mặc dầu tưởng rằng nó rất chầy bề giải sẽ làm như giải người các bạn ra. Nên nhớ rằng những hàng tương tự với satin chỉ mờ (mate) mới thực là lịch sự. Đừng mua những thứ bóng lộn lên như lĩnh, mặc rất què. Về

màu cổ nhiên là phải chọn màu dịu dịu tương tự như các màu áo mùa hạ, nhưng dịu một cách sáng sủa. Tôi tưởng rằng màu cyclamen màu « mốt » của năm nay không thích hợp với thu lắm. Giá mặc ngả màu ấy về hoa cà, tím nhạt thì hơn vì màu cyclamen có vẻ đậm cười, cô dâu quá.

Những áo hoa cũng rất thích hợp với mùa này, những hoa nhỏ và dịu màu. Có một thứ hàng nền trắng hoa in các màu, rẻ tiền, toile de soie cũng có thể hiển được những chiếc áo rất lịch những cho các bạn. Nhắc trông hàng ấy quả « tây đen » thật và chỉ dễ may áo đầm cho mấy cô bé con. Nhưng khéo chọn màu, sắc hoa lá đẹp, các bạn người nhón mặc coi rất ngộ. Các thiếu nữ, thiên phụ tươi trẻ người bé nhỏ và da trắng mặc những hàng ấy rất nổi và có vẻ đặc biệt lắm.

Tôi mới gặp hôm vừa rồi ở Hanoi một bà mặc áo sa đen lồng trong chiếc áo ủa bombay màu hoàng yến, lối mặc áo lồng cổ của chúng ta xưa. Nhưng lâu không được thấy lối mặc ấy nữa, giờ trông bà ta mặc sao lịch-sự quá! Màu hoàng yến lấp-lánh qua những lỗ sa vuông mũi đen nhả-nhặt thủy-mị như một cô gái lộng-lẫy nhưng vẫn e ấp khiêm-tốn giữ kín sắc đẹp của mình.

Tôi còn gặp nhiều người vào thu mặc quần áo đồng màu như xanh rất nhạt, mauve và vàng rất nhạt. Đó là lối mặc của các bạn gái Nam-kỳ. Nhưng tôi rất chê lối mặc ấy, tôi muốn rằng màu quần nên dành riêng cho màu trắng cũng như màu đen đã chiếm độc quyền thừa trước. Màu trắng lịch-sự một cách trinh-bạch đáng yêu vô cùng. Quần màu dù là rất nhạt, chỉ nên là quần ngủ mặc trong phòng riêng.

Loáng thoáng đã có vài chị dùng khăn quàng rồi, thứ khăn quàng vuông in các hoa màu sắc-sỡ. Nhưng chỉ có những chị người cao nhón, da rất trắng hãy nên dùng. Mùa thu là cái mùa chọn hạ với xuân, bởi vậy ta thấy trong mùa ấy y-phục hạ chưa về hưu hẳn mà y-phục đông đã thập-thò ra mặt, nên là mùa mà các bạn dễ mặc nhất, lại đỡ tốn nhất.

Cô THÚY

THO' TÍN

Cô Thuần-Sếu Cự-dà. — Cảm ơn cô, như ý bài đó đã có nhiều báo đăng rồi.

Ô. Xuân-Thôi Tây-ninh. — Rất cảm động. Chúng tôi không bao giờ có cái óc địa phương ấy. Chúng tôi mong được cái hân hạnh diu đất tất cả các thiếu niên mới tập viết văn. Ông cứ gọi.

Cô Vô-Danh Hanoi. — Chúng tôi bắt đầu mở mục « Tim bạn » ở số này, và xin thành thật xin phép kiểm soát để tránh cho những bạn gái chúng ta những sự không đứng đắn có thể xảy ra.

Ông Phạm-hoàng-Thanh Huế. — Mục « đọc sách » và mục « thơ » cũng là trong phạm vi văn-chương cả.

Rất hoan nghênh, ông cứ gọi.

Ô. Đào-Dương. — Đã nhận được.

Ô. Lạc Tri Lạng-sơn. — Đã nhận được.

Ô. Nguyễn duy-Điền Ninh-bình. — Văn ông rất lưu loát, song cốt truyện thì thường quá. Mong ông tìm những cốt mới.

Cô Yến-Thu Infrimè. — Cô đón coi ở mục chuyện riêng kỳ sau.

Cô Ninh Nữ học sinh. — Sẽ trả lời cô ở mục chuyện riêng kỳ sau.

Bà Nguyễn - hiếu - Lê (Saigon) bà Nguyễn-thị-An (Haiphong) cô Thăng (Yênbay) ông Nam-Tân (Haiphong) bà Ng-văn-Hoan (Lộc-Binh) Librairie An - Thịnh (Namdinh) Librairie Kim-Anh (Nhatrang) ông Mai-Linh (Hai-phong) Bazar Trường - Xuân (Pnom-penh) bà Mai - thủy - Khanh (Vientiane) ông Vương-Công (Quảng ngãi) ông Đỗ - văn - Tước (Tuyên-quang) ông Lê - tấn - Thăng (Nhatrang) bà Thế - Thuật (Phan-ri) cô Cẩm-Lân (Lộc-binh) bà Vũ-dăng-Nghi (Quảng-yên) cô Ngoạn (Saigon) cô Hoàng-thị-mỹ-Liên (Qui - nhơn) bà Băng-Tâm (Fort-Bayard) ông Vũ-kính-Chi (Thaibinh) cô Trần-tú-Mai (Ninh-giang).

Đã nhận được mandat xin cảm-tạ quý vị.

Bà Ngọc - Chung (Ninh - bình). — Báo vẫn gửi theo đúng địa-chỉ, mới thất lạc chắc do nhà Bưu-diện.

Ông Nguyễn - văn - Duyệt (Đồng-Đầu (Tứ-sơn). — Hạn báo của ông kể từ 15-12-39 mà ông chưa trả tiền lần nào cả.

Offra d'Emploi

TIỂU NGÂN-HÀNG

Xấp mở nay mai ở Hanoi, chuyên giải quyết mọi vấn đề, mọi phương-diện thuộc về tiền-tệ. Đương tổ-chức một ban chuyên-nghiệp để cô-động: MUA, BÁN, ĐỔI CHÁC và CHO THUÊ các hóa-vật, dụng-cụ mới, cũ. Muốn trực tiếp ngay với những THIẾU-NỮ, THIẾU-PHỤ có địa-vị trong thương-trường. Qua một thời kỳ tập-sự sẽ được lương từ 15\$ đến 30\$ và hoa-hồng.

Thân hành đến: 129, Sinh-Tử, Hanoi hoặc gọi giây nói số 1307 DƯỚI 18 TUỔI PHẢI CÓ PHỤ HUYNH GIỚI THIỆU

DÀN-BÀ ĐỌC SÁCH

(Tiếp theo trang nhất)

nhân thân xã-hội, khác hẳn với cô Dung.

Ông Thiệu-Quang, người đề tựa cô Dung nói ông Lan-Khai chỉ viết cuốn tiểu-thuyết của người đàn-bà Việt-Nam. Với câu ấy ta đủ rõ ông Lan Khai không đóng vai nhà văn bình-dân một lúc nào. Ông nhận một cách ồm-dồm tiếng «đàn-bà Việt-Nam» cũng như người ta đã gán cho ông một cách hồ-đồ «cái nhãn hiệu nhà văn bình-dân».

Cô Dung là một người đàn-bà Việt-Nam, danh rồi, nhưng phải nói rõ cho người đọc biết cô là người đàn-bà ở hạng nào mới được. Vì cuộc sinh-hoạt của mỗi hạng người một khác thì cái tinh thần của mỗi hạng người cũng một khác. Điều kiện sinh-hoạt vật-chất biến-đổi thì tinh-thần biến-đổi. Tinh-thần biến-đổi thì đời tâm-lý của con người cũng biến-đổi theo. Cô Dung phải là phản-ảnh của cái tinh-thần do đời tâm-lý phụ-nữ nào phát ra mới được chứ?

Và có làm rõ-rệt được như vậy thì ngòi bút của ông Lan-Khai mới là ngòi hút xã-hội. Bằng không, ông Lan-Khai chỉ được phép ngòi vào ghế cũ: Ghế của nhà văn chuyên tả rừng thẳm và viết truyện lịch-sử tiểu-thuyết-hóa (fait historique romancé).

Cô Dung mới lộng trong khuôn mặt gái quê vồn-vẹn. Cô chưa phải là người đã từng cấy thuê, cấy mướn, một ngày hai bữa cơm đèn. Cô chưa từng bán sức làm việc cho một địa-chủ nào. Bởi vậy phản-ảnh của tinh-thần cô không phải là phản-ảnh của một hạng người cùng-khổ. Bởi vậy cô ngây-thơ và dễ chịu hàng phục quá!

Cô Dung cũng chỉ như các thôn-nữ đủ ăn khác, ngần-ngờ mơ-mộng trước cảnh đẹp hồn-nhiên của tạo hóa, trước cuộc lưu-động vô cùng của nước mây, trước sự êm-dịu của ngày xanh, cùng bọn trai làng ca hát, ca hát mãi hết ngày thâu đêm:

Với Cô Dung ông Lan-Khai đã làm cho phụ-nữ thấy thôn-quê chỉ chứa đầy những thơ và mộng. Dáng mây, màu nước, lá cây, tia lửa mặt trời, ánh-sáng mặt trăng, cái gì cũng nên thơ cả! Loài người sung-sướng quá!

Ông Lan-Khai mơ-mộng, tưởng cô gái quê nào cũng mơ-mộng, tưởng Cô Dung của ông được mơ-mộng trong cảnh đời cô, kỳ-thực ảo-tưởng cả!

Ảo-tưởng cả, vì lối văn giản dị nhưng đúc-chuốt của ông Lan-Khai chỉ là lối văn ru ngủ. Ông đã khéo ru ngủ Cô Dung và các cô gái quê khác bằng ca-dao đầy những thơ, những mộng, những tình.

Bởi vậy, Cô Dung càng được ông-ả trong bộ áo văn-chương nùng-diễm của ông Lan-Khai càng tổ - cáo rằng tác - giả nó không phải là nhà văn bình-dân một lúc nào đâu. Vì cái lẽ rất giản-dị này: «Nghệ-thuật của ông kịch-liệt chống lại nghệ-thuật tả-thực xã-hội là cái nghệ-thuật mới-mẻ và hoàn-toàn mà một nhà văn bình-dân cần phải có.

MỘNG-SƠN

Từ kỳ này

Thử theo lời yêu-cầu của một phần đông độc giả, từ kỳ này bản báo mở thêm 2 mục:

1-) Mục tìm bạn. — Bạn nào muốn giao-thiệp hay gửi thư tới bản báo,

2-) Mục đẹp. — Mục này chuyên mua dùm các bạn những mỹ-phẩm hoặc ở các mỹ-viện ở đây hoặc ở Âu-Mỹ.

T. B. Đ. B.

Công dụng của đường

Đường là một chất cần cho cơ-thể người ta, cũng như chất muối, không ăn không được. Thế nhưng có khi hàng tháng ta không ăn của ngọt cũng không thấy trong mình khác gì. Bởi vì trong các đồ ăn, nhiều thứ có chất đường, lại có thứ, sau khi ăn vào, tiêu hóa, biến thành chất đường nữa.

1-) Bị thương hoặc có mụn nhọt. — Bị thương hoặc có chỗ đau vẫn còn nhức buốt khó chịu. Lấy đường bột trộn với cộng hành giã nát, buộc vào chỗ đau sẽ hết nhức-nhối và lúc khỏi, da liền lại, không có sẹo vết gì.

2-) Bị chó cắn. — Đường bột trộn với rêu xanh, đắp vào chỗ bị chó cắn. Độ 2,3 lần thì khỏi. Hiệu nghiệm.

3-) Thông đại-diện. — Đường đại-tiện không được đều, chờ uống thuốc xổ. Thuốc xổ dùng để trị bệnh tích-thực. Khi nào ăn mà không tiêu-hóa hết, còn nặng bụng mới xổ. Còn bệnh đi táo là phần nhiều bởi huyết-phần trong đại-trường k ông

được đủ. Xổ thì đi được trong một lúc mà huyết-phần do đó lại càng kém, sau này bệnh táo sẽ nặng hơn. Chỉ có cách này là tiện: lấy đường trắng hòa với nước nóng mà uống trước khi đi đại-tiện. Lúc đi, sẽ dễ-dàng lắm.

4-) Giải độc. — Bị thuốc độc, mê-mán bất tỉnh hay bị độc phần chi, dùng đường hòa với nước lã mà uống thì giải được.

Bị độc thuốc phiện cũng chữa cách đó và dùng khăn dúng nước lã đắp ở ngực.

5-) Mệt-mỏi. — Trong người mệt-mỏi, đã-dược, tinh thần yếu, nên ăn ít miếng đường hoặc pha nước đường với chanh mà uống.

Một cốc nước đường có chanh, uống buổi sáng làm cho đại-tiện được nhuận và rửa các chất bẩn ở các khớp xương.

Gắn bát đĩa vỡ

Bát đĩa vỡ ít, bỏ đi cũng phí mà gắn bằng xi-măng hoặc xi, trông vừa xấu vừa dầy ra thức ăn, thật bất-tiện. Chỉ có 2 cách này vừa tiện vừa tốt:

1-) Lấy vài con tôm sống, bóc sạch vỏ, thả vào lòng trắng trứng và Bạch-cạp (bán ở hiệu thuốc bắc) đem giã cho thật nhuyễn. phiết vào chỗ vỡ, gắn 2 mảnh lại và phơi khô, đựng gì cũng được.

2-) Dùng bột mì hòa với với đá cùng một ít lòng trắng trứng giã cho nhuyễn, phiết vào chỗ vỡ, gắn 2 mảnh xong buộc lại đến lúc khô hãy bỏ giấy ra.

LINE

ROBERT BEAU

Joaillier Hanoi Haiphong

BÁN VÀ BẢO-LINH CÁC THỨ ĐỒNG - HỒ TỐT CÓ TIẾNG: Rolex - Oméga - Judex VÀ CÁC ĐỒNG-HỒ CHUÔNG

La Vedette

Cùng các đồ trang-sức

GIỮA ĐƯỜNG (1)

Đêm nay sông nước giữa đường,
Tôi buồn, không hiểu tôi buồn vì đâu.
Thuyền chiều ngủ đỗ bến lau,
Hai bờ rừng vắng một màu cây xanh.
Non xa khói xám sây thành,
Đò gần mấy mảnh trăng cành đốm loang.
Ven sông ba gióng tre vàng,
Nghiêng soi gương nước nhẹ nhàng chảy xuôi,
Chân cây một dễ mờ côi,
Nỉ non như đục lòng tôi thêm buồn.
Tôi nằm bên cửa tàu thuôn,
Điềm nhiên mặc bóng trăng vương trên mình.

Bên em tuy vẫn có anh,
Bao niềm sẵn sóc, bao tình mến yêu.
Nhưng hồn em vẫn phiêu phiêu
Đề vào vũ trụ diêm kiều đêm nay.

BÀ VĂN ĐÀI

NẮNG QUÁI TRONG LÒNG

Tặng em Tuyết góa
N.L.B

Ô hay!... Trời đã về chiều...
...Ô hay!.. Sương đã xuống nhiều đàng Đông...
Má em sao vẫn ửng hồng?
Phải chăng nắng quái (2) trong lòng em tôi?
Tia vàng rớt đọng đỉnh đời,
Tro lòng, em cố khuấy cời lửa yêu...

Em ơi!...Trời đã về chiều...
Em ơi!... Sương đã xuống nhiều đàng Đông...
Trong tim đã tắt lửa hồng,
Ánh tàn, em để wóp nồng con thơ.
Nắng chiều kêu gọi tình xưa,
Gió chiều thầm nhắc những giờ mơ yêu...

Nhưng em!...Trời đã về chiều...
Nhưng em!...Sương đã xuống nhiều đàng Đông...
Khuấy làm chi nữa tro lòng,
Kia con thơ khóc... Em bỗng lấy con...
Ngáy tàn rớt ánh hoàng hôn,
Lòng tàn rớt lại tấm hồn trẻ thơ!

Tiếng còn gọi mẹ...u...ơ...!
Em ơi! Chính đây lời thơ ái tình!

Nguyễn-lương-BÍCH

(1) Một đêm trăng ngủ ven sông Mê-kông, đường đi Luang-prabang.

(2) Phương ngôn có câu: «Nắng quái chiều hôm». Nắng lúc chiều tà còn phản ánh, còn quái lại.

TÔI MUỐN ĐẸP

PHÉP DƯỞNG SINH

NGUỜI ta những lúc nhàn - rồi công - việc hàng ngày, nếu mỗi hôm chịu đề ý xửa đời tập thêm một ít, lâu dần sẽ có kết quả rất tốt cho cả sức khỏe lẫn tinh-tinh. Những sự tỷ-mỷ ấy thực ít người lưu-ý, hoặc dẫu biết nhưng phần nhiều cho là bó buộc không chịu tập quen. Nay mang phép dưỡng sinh mà tôi đã kinh-nghiệm thấy có hiệu quả rất tốt, nói qua mấy điều cần thiết mà rất giản-dị thông-thường như dưới đây giúp thêm các bạn đôi chút tài-liệu tham khảo.

1.) Ngủ sớm, dậy sớm

Luật tự nhiên của giới đất có ngày tất phải có đêm, ngày làm đêm nghỉ để dề vào tinh-thần, sức khỏe đã hao tổn trong khi hoạt động hằng ngày. Dẫu rằng bầu vũ-trụ đầy sự hoạt-dộng, chung quanh ta chẳng vật nào ngừng, nhưng nếu xét cho tinh-thể thì hoạt-dộng cần phải có yên tĩnh ở trong, nếu không có yên tĩnh quyết không thể thành hoạt - động.

Ở nhà quê còn khá, nhất là ở chốn thị thành, khi thức, lúc ngủ, khi làm việc lúc chơi bời, phần nhiều không chút điều độ, mà ngày làm đêm, đêm làm ngày, đảo điên điên đảo, kết quả đến thành tâm thân suy kém mất võ mình gây, lúc đó đã không biết tự tĩnh, lại còn mượn phần diêm son tô nhưng khi rửa sạch bộ mặt giả đó đi, soi gương há chẳng thẹn bóng?

Tôi thấy lắm người ham mê quân bạc lá bài mà thâu đêm xuất sáng, chẳng lưu ý gì đến vệ sinh, sau thức quá đến mất thâm quầng, mặt mày vàng nhạt trông rất khó coi.

Ngoài ra, lắm người vì công-việc bận chẳng nhẽ làm giờ ngủ ngay, đối với công việc thật là chi phải, nhưng rất thiếu về mặt vệ-sinh.

Dẫu đương khi làm, đến giờ ngủ cũng nên bỏ đó ngủ ngay, để

sự ngủ khỏi thất thường vô độ, đề tuyệt căn bệnh bởi thiếu ngủ sinh ra. Muốn tránh những sự nhỡ nhàng, công việc nên sắp sẵn, phải xong trước giờ ngủ của ta thì vừa khỏi nhỡ nhàng công việc, vừa sức khỏe khỏi bị tổn thương.

Cứ xem những người ngủ đủ, trong người khoan khoái nhẹ nhàng nét mặt vui tươi hơn hờ, da dẻ quang nhuận, mắt có tinh thần thật là sung-sướng!

Thông thường cứ trẻ con ngủ 8, 9 giờ, người nhớn 7, 8 giờ là vừa đủ, trước khi ngủ phải ít nhất hai giờ không ăn uống, ngủ cần phải yên tĩnh, ngủ đúng giờ, như ngủ từ 21 giờ đến 5 giờ sáng hôm sau dậy là rất tốt, chỗ ngủ cần phải không khí lưu thông, tối hẳn, tĩnh mịch, ôn độ không bỗng nhiên thay đổi, chăn chiếu vừa phải, đừng để cảm thấy nóng lạnh quá là được.

Phép ngủ kẻ tỷ mỷ còn nhiều, nhưng đại lược có mấy điều như trên, nếu theo đúng được đã có hiệu quả tốt lắm.

2 — Vận động

Đời nay sinh hoạt cạnh tranh khắt cấp, bề học mênh mông, không một thứ gì không dùng đến não lực, nên ta bồi bổ cho nó khiến có một lực lượng rất vững vàng, đề đủ sức cạnh tranh đối phó với đời «trí não». Căn nguyên sự phát đạt của não lực là bởi sức khỏe mạnh của tâm thần. Làm cho tinh-thần khỏe mạnh, phép tập rất nhiều trong đó vận động là điều quan trọng.

Nhưng các lối vận động (thể-thao) rất nhiều, khó thể phân biệt giờ hay hơn kém, riêng ý tôi chỉ nên chọn thứ nào vận động được khắp mình và kèm hô hấp là hơn cả, vì có thể giúp thêm cho sự tiêu hóa tuần hoàn. Như đi xe đạp, đá banh, cử ý riêng tôi không nên lắm, vì phải dùng sức quá nhiều, dẫu trong khi vận-dộng có được ích lợi đôi phần nhưng không đủ dề vào cỗ bại quá sức.

LAN ANH
(còn nữa)

Chuyện riêng

(Tiếp theo trang 2)

TRẢ LỜI. — Đúng như lời bà phân-nân trong thư, thức tỉnh một kẻ đang mê-muội là rất khó, nhất là mê-muội về tình càng khó lắm nữa. Có người chồng mê gái, trước những cử-chỉ ghen-tuông, can-gián của vợ đã nói: «Bây giờ trời cũng chẳng bảo tôi bỏ được gái, ghen-tuông can-gián vô ích. Cứ để yên dần dần tôi mới nhát được nó.» Nhưng trong thời gian chờ đợi ông chồng nhát gái đi thì bà vợ đủ chết cả lòng rồi. Bởi vậy dù biết là can-ngăn khó, lòng ghen vẫn bảo người vợ phải làm cho chồng rút ngoại tình đi. Tôi tưởng những lời khuyên can dần vật của bà sẽ không công hiệu, dù bà có đủ lời biện bác chỉ rõ ở kia chỉ có một mục-dịch bòn tiền, ông cũng không tin bà đâu và vẫn cho là lòng ghen đã khiến bà có những thiện kiến quá đáng về người tình của ông. Tốt hơn bà nên nhờ một người bạn thân của ông, người ông vẫn có lòng yêu kính dẫn dụ cho ông. Ông sẽ nghe người bạn ấy hơn nghe bà. Bà không nên làm toang tuếch chuyện ra, lời kéo đến cửa công làm chi, phải ăn ở cho xứng địa vị của mình, bao giờ cũng cao trọng hơn địa vị ở giang-hồ kia, lấy sự im lặng khinh-bĩ đối riêng với nó.

HỎI. — Mẹ tôi góa sớm, cải giá lấy dưỡng tôi và dưỡng tôi nuôi tôi từ nhỏ tới lớn. Dưỡng tôi cũng có một người con trai riêng hơn tôi vài tuổi, tôi vẫn quen yêu mến như người anh. Nay dưỡng tôi và mẹ tôi ép tôi lấy người anh đó, mà tôi không có một chút tình yêu, hơn nữa tôi lại lấy làm hổ thẹn bất-bình nếu anh ta yêu tôi. Một cuộc nhân-duyên như vậy có trái lý không và tôi có nên hy-sinh ý riêng đi nhận cuộc hôn-nhân ấy để đền đáp công lao dưỡng tôi và mẹ tôi không?

LÝ

TRẢ LỜI. — Chỉ có lòng cô mới trả lời đích đáng cho cô được câu hỏi nên hay không nên kết-hôn thôi.

Kề ra một cuộc nhân-duyên như thế không có gì là trái lý cả,

và còn có cái lợi này cho cô, là cô không gặp phải cảnh dâu con, cảnh nhà chồng xa lạ, những người trong thời làm vợ của cô toàn là người quen thuộc ở cái thời con gái cả. Nhưng một cái lợi ấy với ý muốn đền ơn mẹ và dưỡng chưa đủ cho cô cả quyết hy-sinh đâu. Cô hãy cân nhắc cho kỹ, dò hỏi lại lòng cô cho cẩn thận trước khi quyết-định. Sự hồ thẹn, bất bình rất tự nhiên ở một người con gái trinh tĩnh như cô khi biết một người mình vẫn quen coi là anh ruột lại yêu mình chưa phải đã tỏ thật rằng cô không thể có tình yêu được với người trai đó đâu. Có khi sự hồ-thẹn bất-bình ấy thoáng đi rồi mất. Chỉ có cô định-đoạt được đời cô thôi, tôi nhắc lại.

HỎI. — Lấy chồng từ bé, chồng chất phác quê mùa lắm và vẫn ở nhà quê còn tôi thì mới được ra buôn bán với bố mẹ ở Hà-nội. Càng ngày thấy càng thấy tâm hồn mình và chồng mình không hòa hợp nhau. Nay muốn ly dị, làm thế nào? Vợ chồng chưa có con.

Nguyễn-thị-KHAI

TRẢ LỜI. — Thưa bà, năm ngoài đây tôi có được xem một chuyện phim như thế này: «Một làng nọ ở Pháp có anh hàng bánh người quê mùa chất phác nhưng trung hậu siêng năng. Anh có cô vợ xinh lắm, yêu quý vợ rất mực không ngờ có một chàng bảnh trai tự chốn kinh thành về cái làng ấy. Về phong lưu, lịch sự của chàng làm rung lòng cô vợ ngày thơ đại dột của anh hàng bánh. Cô vợ thấy chồng mình sao mà củ rù củ rừ quá, bị dẫu với chàng bảnh trai, dân tỉnh kia, thế là cô cuốn gói theo lời tán tỉnh của anh bảnh trai, ra hưởng ái tình với anh ở chốn phồn hoa đô hội, mặc kệ anh chồng trung hậu ở nhà than khóc nhớ nhung. Nhưng gã bảnh trai chỉ ít lâu sinh chán chị chàng. Lúc đó chị chàng mới hiểu lòng đơn bạc của các trai thành thị và lại cuốn gói quay về làng. Anh hàng bánh rộng lượng lại sẵn lòng tha thứ cho cô vợ hối quá.»

Thưa bà đó là câu tôi trả lời cái ý bà muốn ly dị ông chồng nhà quê.

MỘT NGƯỜI ANH-HÙNG

(Tiếp theo trang 2)

Bà KÝ. — Có lẽ... nhưng cảm gì mà 3, 4 tháng nay không khỏi tôi lo quá. Đã mất tiền lại đeo bệnh.

Cô TÂN. — (ở trong nhà nói vọng ra) Lo gì! Me lòi thôi lắm! Con khỏi rồi... mai mồng một tây con lên Hà-nam...

Bà KÝ. — Thôi tôi van bà! Bà lại đeo bệnh nữa về thì khổ tôi.

Bác SINH. — (nói vọng vào) Thôi cô ạ, của đi thay người, thì cho họ (nhìn ra cửa). Kia ai như ông Phan Đàm!

Bà KÝ. — (lấy tay che mặt) Ai hỏi gì đấy?

Ông PHÁN. — Thưa cụ con đây ạ.

Bác SINH. — Phải, ông Phan Đàm đấy cụ ạ, thôi con xin phép cụ con về, chai này là 8, mai con sẽ trả cụ tất... (nói một mình) thắng Đàm hôm nay chắc sẽ bị mẹ con nhà

Cô Ch... Phũ-lý. — Cô không chịu được khó nhọc nên bỏ nhà chồng về nhà cha mẹ. Cha mẹ không bằng lòng. Cô muốn tự lập lại lười không muốn làm việc. Cô muốn đi tu lại sợ khổ hạnh. Cô bảo tôi chỉ cho cô một cách sống đủ ăn. Tôi chỉ biết một cách sống lương thiện nhưng xin lỗi cô, lại không phải là sở thích của cô vì hột cơm lương thiện bao giờ cũng do sự làm việc mà ra.

THU LINH

này làm thịt! Để ta về khoét vách ngó xem sao.

Bà KÝ. — Ối chào! quan Phan! Quan Phan vào chơi.

Ông PHÁN. — Thôi trăm tội con xin chịu! mẹ thương chúng con, mẹ nói sẽ chứ!

Bà KÝ. — Tôi không nói sẽ có được không! Năm mươi đồng bạc của tôi...

Ông PHÁN. — (cười) Vâng, nhưng...

Bà KÝ. — Nhưng sao?

Ông PHÁN. — Mẹ thương chúng con là hết.

Cô TÂN. — (chạy ra mặt đỏ bừng) Me và anh vào trong này! (vừa nói vừa dắt tay mẹ vào).

Bà KÝ. — Tao không vào có được không, người ta nợ tao, tao đòi cho hàng phố hàng xá biết cho người ta xấu! Năm mươi đồng bạc của tao!

Cô TÂN. — Thì mẹ hãy vào trong này để con thưa chuyện.

Bác SINH. — (ở nhà mình, ghé mắt nhìn qua) Quái! Mình tưởng cô Tân cô ấy nuốt sống thằng Đàm! Sao cô ấy hôm nay lại hiền thế?

Bà KÝ. — (ở nhà trong với Đàm và cô Tân) Nào thế quan Phan có tình trả tiền tôi không nào?

Ông PHÁN. — (đưa ra 200p) Mẹ nhận cho con chỗ này...

Bà KÝ. — Sao, hai trăm gì?

Ông PHÁN. — Để mẹ mua trâu cau...

Bà KÝ. — Thôi cảm ơn ông! Trăm rưỡi trâu cau tôi ăn đến đời nào hết.

Ông PHÁN. — (quay ra bảo cô Tân) Minh chưa nói gì với mẹ cả ư?

Cô TÂN. — (đỏ mặt) Mẹ thương chúng con, (nói nhỏ) chúng con chót thương nhau... Con đã có mang.

Bà KÝ. — Ối trời!

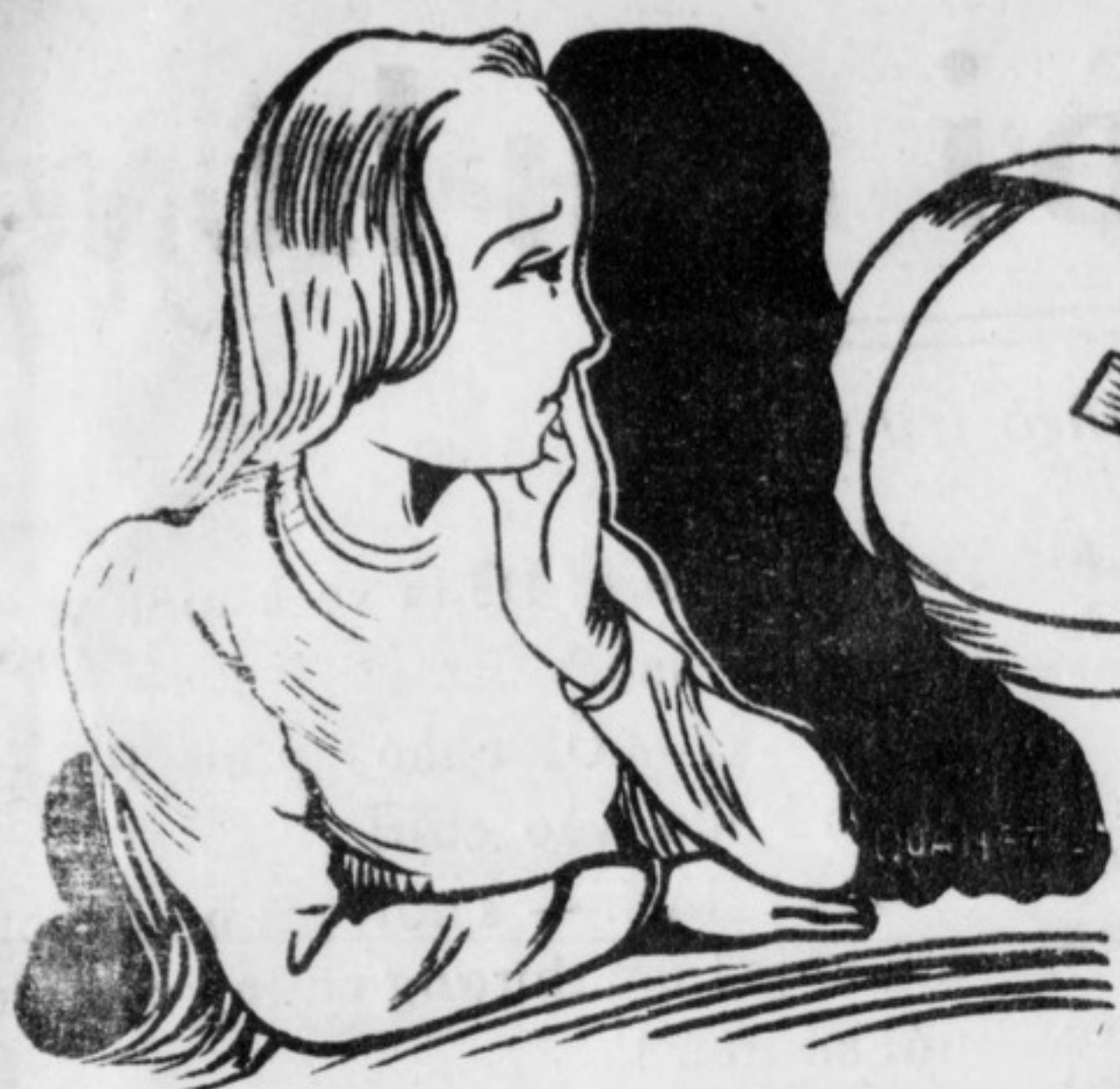
Ông PHÁN. — Mẹ thương chúng con.

Cô TÂN. — Me nói sẽ chứ!

Bà KÝ. — (nằm vật xuống giường) Thôi tao biết rồi! Thôi tao biết rồi! Ra mày ốm ghen... Thôi tao biết rồi... hèn nào mày cứ đòi lên Hà-nam... Thôi tao biết rồi... Trời ơi là trời...

Bác SINH. — (gật đầu) Hèn chi... Cái môi thì cong lên! Cái ngực thì ưỡn ra, cái tay thì khoanh lại... Có tôi lên Hà-nam hỏi nợ! Một ba long thần... Anh phán Đàm, được đấy! Treu vào tay long-thần mà thắng! Một người anh hùng lạ!

HẠ MÀN

CHUYỆN DÀI

SỐ XXVIII

của THU-THU

Cái ý nghĩ đầu tiên của Văn là một ý nghĩ thương hại Lê. Lê đã nghi ngờ Văn một cách vô lý. Xuốt trong thời kỳ Lê đau ốm, chữa đỡ, Văn chưa hề có tư tưởng bậy bạ, đâu chỉ thoáng qua! Văn đã nhiều khi bực mình về tính cả ghen ấy và chính một lần Văn giận quá đã giơ tay toan đánh Lê vì lẽ hỗn với Văn, nói Văn thậm tệ trong cơn ghen bóng. Nhưng Văn vẫn được ngay cơn nóng. «Vợ ta thấy nhan sắc giảm dần, ốm yếu luôn không thể chiều chuộng được ta nên tưởng ta như những đàn ông khác đi tìm nơi tiêu khiển rồi bám lấy cái cơ ấy mà ghen! đáng thương hại và đáng an ủi quá!»

Văn nghĩ thế rồi ôm lấy Lê, vừa vuốt ve vừa xin lỗi làm cho Lê cảm động oà lên khóc. Văn cũng khóc theo: Những giọt nước mắt chân thật của tình yêu ấy đã gây lại sự êm ấm cho cái gia đình Lê Văn một thời kỳ. Nhưng rồi đâu lại hoàn đấy, Lê lại vẫn ghen như trước. Không ngày nào đưa Văn và Lê không có sự xích mích. Hễ Văn đi đâu về quá giờ hẹn là một cơ để Lê gây chuyện. Văn muốn đi chơi với bạn cũng không được. Văn muốn đi tập bơi hoặc những ngày chủ nhật Văn định đi cắm trại Lê cũng không cho. Văn thấy mình mất hết cả tự do, rồi bởi phần uất, Văn đã nhiều lần to tiếng cùng Lê. Những bữa cơm vui vẻ, những cuộc ôn lại truyện tình cũ hoặc bình phẩm về văn chương, về tâm lý, của hai người, nay dần dần mất.

Văn không đi thư-viện nữa nhưng chiều nào Văn cũng nói dối Lê để đi lang thang vợ vẫn vừa đi vừa gặm khối buồn như một con thú dữ gặm cái then sắt giam mình. Văn đi sang Khánh-

hội, vào bến tàu nhà Ròng nhìn cái trục khổng lồ khuôn hàng hóa xuống tàu. Văn vào Sở-thú mua lạc rang (đậu phụng) cho bú dừ ăn. Văn ra ga xe lửa mua cái vé quai 4 xu để nhìn cái đầu tàu chạy, rít lên, nhọc mệt, cũng như Văn đã nhiều phen rít về tình thế, nhọc mệt vì cảnh ngộ.

Nhưng khốn thay, người ấy lại là Nga. Nga hồi hộp chỉ sợ Văn trông thấy mình. Nga run lên, không phải vì cảm động mà vì ngượng: «Đứng đây làm gì! Nếu ta không quyến luyến Văn!»

Nga thở giải khi Văn đi qua bụi cây. Thôi thế là thoát một sự hồ thẹn. Song lòng Nga lại có ý

Rồi Văn gặp Nga ở Sở-thú. Văn thấy vui vui. Cuộc gặp gỡ này của Văn với Nga tức là lần thứ hai vậy.

Văn lững thững đi lại phía bụi cây trước mặt, sẽ liếc mắt nhìn vào, thấy thoáng có bóng người. Văn càng tin là Lê. Văn giả tảng như không biết, bước rảo lên vài bước, nét mặt buồn buồn. Giá người con gái trong bụi cây là Lê thật thì chắc người ấy sẽ thương Văn vô cùng khi trông thấy cái vẻ thất thểu của Văn.

tiếc tiếc muốn Văn trông thấy mình! Khó hiểu thay tâm lý người thiếu nữ!

Nhưng kia Văn lại đi trở lại. Đến trước bụi cây, Văn vẫn nhìn thẳng. Nga lại hồi hộp. Bỗng Văn quay về phía Nga đứng sẽ gọi: «Thôi ra đi! Rình mò gì cho làm cực thân»

Nga thẹn quá muốn khóc, lùi lùi bước ra như một bị cáo khi viên mô tòa gọi mình bắt ra đứng trước vòng móng ngựa. Cả nghìn con kiến chạy khắp thân thê Nga. Mặt Nga nóng bừng.

Thẹn quá hóa giận, Nga nhìn thẳng vào mặt Văn mắng:

— Anh là một thằng khốn nạn!

— Ủa!

Văn chưa đề lộ hết vẻ ngạc nhiên thì Nga đã thoăn thoắt đi về phía cửa. Văn tùm tùm cười chạy theo, vừa chạy vừa gọi:

— Cô Nga, xin lỗi! Tôi cứ tưởng...

— Anh là một thằng khốn nạn!

Một bàn tay run run vịn lấy người Văn, bàn tay Lê, và câu mắng thứ hai Văn vừa nghe chính là câu của Lê vậy.

Thì ra Lê vẫn đã nghi Văn sẵn, mò lên sở-thú bắt gặp Văn lúc Văn chạy theo Nga.

— Anh là một thằng khốn nạn!

Lê chỉ còn đủ sức nói câu thứ hai ấy rồi người Lê sụ đi, mặt Lê tái lại, Văn phải ôm lấy Lê, Lê mới đứng vững.

Người cảnh sát đi xe đạp qua. Hắn nhìn vào mặt vợ chồng Văn mỉm cười. Hắn vừa đạp xe vừa nói nhỏ một mình nhưng Lê cũng nghe rõ câu riêu cợt:

— Bắt trứng quá đa!

— Em Lê, em ngồi xuống đây để anh phân trần... một phút thôi, rồi chúng ta có bỏ nhau cũng không phải ân hận.

— Thôi! Thôi! Tôi van anh! Sự đã rõ ràng như thế anh còn phân trần làm gì nữa? Tôi không nghe đâu.

Nói rồi, Lê phăm phăm sách cái va-ly đứng giậy.

Văn lại dẫn Lê ngồi xuống ghế:

— Đi thì đi, anh không giữ, nhưng trước khi từ biệt, anh cần phải nói rõ cho Lê biết rằng Lê đã lầm.

— Ôi trời ơi! Tôi lầm! Phải, cũng có lẽ, tôi đã lầm nên lấy anh, có phải anh nói cái lầm ấy không?

— Lê lầm tưởng rằng anh có tình với Nga, nhưng quả thật anh không bao giờ thế!

— Có họa tôi là trẻ con thì mới tin nổi lời anh nói! Anh nói dối tôi, anh vẫn đi chơi với con khốn nạn! Anh đi chơi nhiều lần rồi. Người cảnh sát gác ở sở-thú người ta còn biết nữa là!

— Người ta cũng lầm như em vậy. Lầm hết. Tất cả cùng lầm! Người cảnh sát cũng lầm, em cũng lầm, Nga cũng lầm.

(Còn nữa)

TRẢ LỜI ĐẸP

Cô Hạnh Nam-Định. — 1) về buổi tối, cô nên đánh má hồng và thoa phấn hơn lên một chút, nhất là bôi môi phải đậm son vì ánh đèn ban đêm bao giờ cũng làm nhạt bớt. Các hiệu bán mỹ-phẩm tốt nhất thì có: Klytia, Rabinstein, Kitz, Tho-Radia, Grenoville, v.v.

Cô Anh Thái-Bình. — Phải, ở Âu-Mỹ có máy điện dùng làm mất những lông thừa ở thân thể, nhưng chẳng phải làm một lần mà lông không mọc. Phải làm luôn hàng năm mới có kết quả lâu dài.

Bà Hạnh Qai - Nhơn. — Cái «mốt» cao tuốt lông mày rồi lấy bút chì kẻ thay và là một «mốt» lỗ lã làm giảm vẻ đẹp của bạn gái nhiều lắm. Bà chớ nên theo. Còn nếu ông không muốn bà nhổ những sợi lông mày và vì thế mà sinh ra sô sát thì tôi tưởng bà nên chiều ông, chẳng phải bà muốn cho đẹp là để làm vừa lòng ông ư?

Cô Hồng-Hoa. — Mỗi khi tập thể thao song cô mệt là sự dĩ nhiên. Muốn khỏi mệt hãy nằm nghỉ chừng 10 phút và tắm nước ấm. Tập thể thao mỗi sáng không nên quá 20 phút.

Bà Hoàng Cần-thơ. — Việc ấy có thật, ở Mỹ, hiện nay người ta

ĐỪNG CẢ CÁC MẶT HÀNG TO' LƯA

Hàng vận chơn và các thứ hoa mới lạ rất nên, tussor (dũi) rất đẹp. Xưởng nhà dệt bán thẳng cho người mua buôn hay mua lẻ nên giá rất hạ. Các bà lịch - sự muốn dùng hoặc muốn xem hàng để biết công nghệ dệt ở Hà-dòng đã tiến bộ đến bậc nào xin mời tới xưởng dệt:

NGỌC - DUNG

Số 32 Phố Négrier, Hà-dòng (Trước chỗ đỗ xe điện)

Chủ-nhân rất hân-hạnh tiếp rước các quý khách muốn mua hay xem hàng. Có nhận hàng gởi đi các nơi.

T. B. — Vì bận việc nghỉ mấy hôm đến 20 Juillet này lại mở cửa.

đương tập cho trẻ con và cả người lớn không nằm gối nữa vì theo sự xét nghiệm của các bác-sỹ, nằm gối có gối ở đầu rất hại trái tim viện lẽ rằng máu lưu thông không đều. Còn bà muốn thi nghiệm thì nên làm lấy 3, 4 cái gối, cái nọ thấp hơn cái kia vài phân, rồi cứ gối thấp lần lần, sau rồi có thể bỏ hẳn gối đi được.

Cô Nguyễn thị - Huỳnh - Hoa Pnompenh. — Tại khi hậu ở nơi cô ở nóng bức một phần và cũng tại cô ít chịu luyện tập một phần. Mỗi sáng nên dậy sớm, ra sân tập theo như những phương pháp đã chỉ dẫn ở những số báo trước — chừng 20 phút. Răng cô đánh luôn mà vẫn vàng vàng là tại bộ tiêu hóa không được tốt. Chớ để bón, nên uống thứ thuốc lọc máu.

Bà Hộ Hanoi. — Những nốt rồ do chứng cá sinh ra có thể khỏi được, còn những nốt rồ do bệnh đậu mùa (Variole) thì khoa học cũng đành chịu. Chỉ có cách làm cho nó bớt rồ là trước khi đánh phấn nên xoa kem nhiều nhiều một chút 1) Bôi mặt bằng bột lòng trắng trứng gà rất tốt, nhưng chỉ nên bôi đêm, để chừng 20 phút rồi rửa mặt bằng nước ấm 1). Bôi chanh có hại và, rất bất năng vì chanh có chất acide tartrique 3e) dùng «Soufre Sapolan» và «col cream Savonneux» thì hết chấm đen ở mặt, ngâm tay vào dầu Olive một tuần lễ một lần tay sẽ mềm rẻo ra.

Cô Bích. — Răng đánh thể nào cũng không trắng bóng có lẽ là tại khi cô cạo răng đen, thợ răng cạo rất quá mất cả chất men đi rồi không còn bóng được nữa. Đánh là cứ đánh răng thường ngày để giữ vệ-sinh thôi vậy.

Cô Dụ. — Cạo lông con ở mặt có vẻ trơ lăm và càng ngày da càng to ra. Tốt hơn muốn mỹ lông mặt cô nên rửa bằng eau oxygénée pha với nước như đã chỉ nhiều lần.

Bạn hãy đưa tờ báo này cho người quen của bạn đọc.

LỜI TÂM SỰ

NHỚ' TRƯ'ỜNG CŨ

CHÚNG tôi nhận được bài thơ «nhớ trường cũ» của một cô bạn đọc ở Thanh-hóa lời-lẽ tha-thiết và chân-thật lạ-lùng khiến tôi nao nao cả lòng và lại được mơ-màng sống lại cảnh xưa cấp sách đi học như cô hạn! Cái thời-kỳ ấy gần quá và xa quá! Thời-gian đã cuốn đi biết bao kỷ niệm êm-đềm. Cái trường mái đỏ sừng-sững, cái sân cỏ xanh rờn bao la, cái vẻ mặt già cỗi của bác loong-toong, cái mệt của chị hàng quà, rồi còn gì nữa, còn gì nữa, bây giờ đâu cả rồi? Các bạn ơi, các bạn có bao giờ lại đi qua cái trường cũ của mình không? Nó đã thâm-thì vào tai bạn những gì! Bạn có buồn-ngùi không! Bạn có thấy nước mắt long-lanh định chảy để khóc cả một thời-kỳ niên-thiếu không?

Tôi, tôi đã khóc các bạn ạ.

Trường cũ lúc ta học khi ta nhỏ là cái bức cửa đưa ta vào đường đời. Ở nhà, tình gia-đình có mật-thiết thật, song các bạn có thấy nhiều khi ta có những «nỗi lòng» những «chuyện riêng» mà với anh, em, cha, mẹ ta cũng phải giấu kín? Rồi khi thành gia-thất, tình vợ chồng tuy đầm-thắm, mà cũng có lúc ta vẫn phải chôn tận đáy lòng nhiều điều suy-nghĩ vẩn-vơ. Duy với bè-bạn — cốt nhiên là do nhà trường đem lại cho ta — ta có thể mở tung cả cõi lòng ta ra! Ai đi đấy, tiếng chân quen quá nhỉ?

Ai nói đấy! tiếng cười của bạn cũ phải không?

TRINH

Nhớ trường cũ

Trong ký-túc, trên sân trường cỏ mới, Đám học-trò đã rộn-rịp lạng-xăng. Tim run run, chân đưa bước ngập-ngừng.

Tôi cố nèn, bậm môi cho mạnh bạo

Rưng quá nặng... những nụ cười chế nhạo...

Trường không quen buồn quá... gác không quen...

Đa ngùi ngùi... giường gỗ hằn không em...

Lạnh-lẽo quá! mà sao nghiêm-khắc quá!

Người đông-dúc nhưng lòng tôi lạnh giá.

Lệ muốn trào, lòng nhớ tiếc bàng-khuàng...

Những năm nào, cứ đến buổi thu sang,

Phượng hết đỏ và ve thôi rên-rỉ.

Trời mát lại dục lòng tôi vui-vẻ, Mau, mau lên mà đến tựu trường đi, Mà gặp thầy, mà gặp bạn cố-tri Ba tháng vắng, ba tháng mong thấy mặt...

Nhưng năm nay, tôi đứng buồn lặng ngắt.

Có nghĩa gì những từ mới đánh si! Có nghĩa gì những đám học-trò kia Thản nhiên bước cùng tôi không quen biết.

Đau-đớn quá! lòng tôi càng mẩn tiếc Những năm tay chặt - chẽ, những nồng-nàn

Của lời thắm, những tiếng gọi âm vang...

— Nỗi mong nhớ, từ trong tim khởi phát —

Những thầy, bạn quen chào, bao khuôn mặt Cùng mừng vui, vương-vút quần vào nhau.

Câu hỏi thăm đầy âu-yếm rạt-rào... Tìm đâu thấy ở chốn này xa lạ!

Đau-đớn quá, lòng tôi đau-đớn quá! Cỏ đầy xanh, nhưng sao lạnh rất nhiều!

Nào phải đâu những ngọn gió hiu hiu Mừng bạn cũ, khẽ nghiêng đầu chào đón.

Trường mới lạ với giấy tường hung-lộn

Như ngày tôi, như cảm cố hồn tôi. Người vui đùa mà tôi chẳng buồn chơi.

Lòng thôn-thức nỗi xa thầy, vắng bạn.

Hồi trường cũ, tôi nhớ trường vô hạn!

HỒNG-THU (Thanh-hóa)

CUỐN
Règlement général de
la navigation Fluviale
en Indochine

Có bán tại:

Nhà in Trung-Bac
107, Phố Hàng Buồm Hanoi

Giá mỗi cuốn: 1\$20
Ở xa tiền cước tính ngoài
Mua mau kéo hết

CAC BÀ,
CAC CÔ

MUỐN CÓ MỘT ĐÔI GIẤY
ĐI MÙA THU VÀ MÙA
ĐÔNG CHO ĐƯỢC VỪA Ý
XIN MỜI LẠI NGAY NHÀ

QUẾ HIÊN

36, PHỐ HÀNG BÒ, HANOI
Chuyên môn đóng giấy
phụ-nữ đã nổi tiếng

BỆNH HO-LAO
BỆNH BẠCH-ĐẠI

Ông và bà đốc Trịnh-văn-Hào xin thành-thật giới-thiệu với đồng-bào 2 phương thuốc bí-truyền của ông bà để lại đã cứu cả vạn bệnh như trong Nam.

1º) Thuốc ho lao cụ Trịnh-hải-Long trị ho lao tởn, ho ra máu, ho đàm, có khi bị hành nóng lạnh, đã uống đủ thuốc Tây, Tàu không mạnh dùng thuốc này dứt tuyệt. Có 2 thứ (5\$00 và 3\$50)

2º) Thuốc bạch đại tử cung. Bệnh uống đủ thuốc không hết, thân gầy ốm, hư huyết, kinh nguyệt không đều, mét xanh. Thuốc này cam-đoan uống vào hết liền. Giá 5\$ và 3\$20. Ở xa mua thuốc gửi mandat cho ông TRỊNH-VĂN-HÀO Directeur École Villa n° 110 rue Vassoigne Tânninh Saigon, trong 3 ngày có thuốc.

Một truyện ngắn của Catherine Koning-Sisos

Bức thư không đợi

Bản dịch của BÀNG-BÁ-LÂN

SOLDAT DUVAL (PIERRE) (1)
45e RÉGIMENT D'ARTILLERIE LOURDE
3e BATTERIE

Secteur postal 342

Chàng Duval tay cầm bức thư, vẻ mặt ngạc-nhiên sững-sốt. Một bức thư gửi cho anh! Lạ thực. Giá bấy giờ có người đến báo anh vừa được phong chức thống-soái có lẽ anh còn ít ngạc-nhiên hơn! Không cha mẹ anh em, không họ hàng bạn hữu, anh không bao giờ ngờ còn có người đoái hoài đến số-phận anh. Thôi đành là nhầm, những tên Duval ở trong quân không hiếm! Nhưng không, địa-chỉ rõ-ràng lắm. Tay run run, anh sẽ vội chiếc phong-bì màu xanh.

« Anh quyền thân ái »

Duval mỉm cười: thực là một cách mở đầu kỳ-quặc! Anh vội nhìn xuống chữ ký: Gaby Desroses.

Gaby Desroses? Đó là tên một ca-nhĩ, nhưng anh không được hân-hạnh biết. Nói là không quen thì đúng hơn, vì anh — cũng như bao bạn khác — chỉ mới được nghe nàng hát, ở nhà Alcazar, những khúc tình-ca, mà bây giờ những khi « hồn mộng buông-khuàng » anh vẫn thường ca lại những điệp-diệu êm buồn.

Những phút vui đẹp ấy xa lắm rồi, từ trước khi chiến-tranh bùng nổ!

Nhưng nàng muốn gì, nàng Gaby Desroses xinh đẹp, ở một chinh-phu không quen biết?

« Anh quyền thân ái,

« Chắc anh sẽ cho cách mở đầu bức thư của tôi là kỳ-quặc lắm, nhưng không viết thế thì anh bảo tôi viết thế nào? « Kinh ông »? Ở tôi không thích! « Bạn thân yêu »? Không thể được, vì tôi không quen biết anh. Sau này thì có lẽ, khi chúng ta đã làm quen với nhau rồi, miễn là anh sẽ không lấy làm phiền mà trả lời tôi. Nhưng tôi không dám tin chắc, vì biết thế nào mà đoán trước được ý nghĩ của anh.

« Giải giòng mãi chắc anh đã nóng ruột muốn biết tôi định nói gì. Có gì đâu. Đây này: Ở trại

linh người ta bảo tôi rằng trong quân đội đóng ngoài biên-giới có nhiều người lính bơ-vơ cô-độc không gia-đình, không bạn hữu; và người ta mong tìm những kẻ sẵn mỗi từ-tâm thỉnh-thoảng viết thư thăm hỏi họ. Vì tôi cũng không có ai thân-thích để mà an ủi, tôi liền nghĩ rằng trong trường-hợp ấy tôi có thể có ích-lợi ít nhiều...

« Đây anh xem, chỉ có thế; và trong hai ta chính tôi mới là người chịu ơn. Nếu trước kia anh đã ở Paris, thì chắc chắn anh có nghe nói đến tên tôi. Và tất nhiên lần anh đã trông thấy hình tôi in trên những tờ quảng-cáo. Chỉ việc nhắm mắt lại, anh sẽ thấy tôi hiện ra với mớ tóc nâu, đôi mắt biếc, cặp môi hồng và hai hàm răng trắng bóng... Chỉ việc hát se-se « Anh tin ở tình em... » hay « Khi hai ta cùng nhau... », anh sẽ thấy đôi ta như đã thành bạn cố-tri rồi.

Viết cho anh, không phải tôi mong anh sẽ tìm thấy can-dảm. Một người lính Pháp có bao giờ thiếu can-dảm đâu. Nhưng dù sao chinh-phu cũng chỉ là người, và một người tất nhiên phải có những giờ nghĩ quẩn.

« Khi biết rằng có người thường nghĩ đến mình, anh sẽ thấy lòng thêm phấn khởi. Và anh sẽ không phải là một thanh-niên Pháp, nếu anh không thấy lòng vui thích khi biết rằng người ấy lại là một thiếu-nữ xinh tươi!

« Anh đừng hỏi ở tôi những bức thư văn-vẻ. Tôi chỉ theo học đến khi thi bằng cơ-thủy mà thôi, mà tôi cũng không giắt nổi mảnh bằng đó! Nhưng tôi viết cho anh bằng cả một tấm lòng... Tôi nghĩ những ông hàn-làm vị tất đã viết được hơn thế!

« Ở đời, người ta không thể làm hơn được sức mình! Tôi muốn tự tay đan cho anh vài đôi bít-tất, nhưng đây lại cũng không phải là món sở-trường của tôi. Chỗ này thu bớt mũi, chỗ kia lại phải đan giới! Ồ, những cái ấy đối với tôi

còn rắc-rối hơn là Pháp-sử! Tôi liền đến một cửa hàng lớn, trọn mua và gửi biếu anh một chiếc áo len và mấy đôi bít-tất; như thế tưởng cũng tiện! Khi nào nhận được, anh nên viết cho tôi hay.

« Người ta nói rằng nhiều binh-lính còn thích đọc sách nữa. Anh hãy kể cho tôi những tên sách mà anh ưa đọc. Tôi thì tôi thường cắt những « ái-tình tiểu-thuyết » đăng trên các báo. Có lẽ anh không cùng một quan-niệm. Có lẽ anh ưa những sách đùng-đắn hơn. Song le trước lưỡi hái ác nghiệt của tử-thần thì trên đời này có lẽ chỉ có ái-tình là điều đùng-đắn hơn hết!

« Ý - kiến tôi thế đấy, nhưng không cái gì có thể chứng rằng đó cũng là ý-kiến anh. Vậy nếu anh muốn những sách địa - dư hoặc những quyển tự-vị đầy còm-cộp, anh cứ cho biết, tôi sẽ gửi ra ngay.

« Bây giờ anh đã có cơ để bắt đầu viết thư được rồi. Lần đầu tiên viết cho một người không quen — ồ, anh phải biết — không phải là việc dễ-dàng! Nhưng bây giờ điều khó-khăn nhất đã vượt qua, cũng như là ở kịch-trường người ta nói là « màn đã dọn ».

« Trả lời tôi ngay, anh quyền Duval mà tôi mong sẽ là « bạn Pierre của tôi ». Bây giờ chúng ta không là hai kẻ xa lạ nữa, và anh không còn là một người cô-độc ở trên đời. Một sợi giây đã ràng buộc hai ta vào với nhau, một sợi giây mong-manh nhưng bền chắc. Sợi giây ấy là một bức thư. »

« Gaby Desroses »

Duval ngừng mắt lên, nghe tim đập nhẹ nhàng. Quay nhìn một bạn đồng-ngũ, và bằng một giọng rung động khác thường, chàng nói có vẻ kiêu-hãnh:

— « Ồ, đã hai giờ rồi ư? Tao phải mau mau đi viết thư mới được. Mày không biết « ở nhà » đang nóng đợi thư tao! »

Bàng Bá LÂN

(1) Không dịch, cho được tự nhiên vì người Annam ta bây giờ cũng hường đề bì bằng chữ Pháp.

Gia chánh

Riz Japonais

Vật liệu: Gà, gạo, nấm thông, tỏi, tôm khô, di xì, beurre, thịt jambon.

Cách nấu: Gà đem luộc chín, lọc lấy thịt, thịt jambon, tôm khô di xì, nấm thông, xắt ra miếng nhỏ bằng ngón tay, rồi đem mấy món ấy chộn chung lại với beurre và mỡ đồ nước mắm tàu vào cho vừa, gạo đem vo sạch lấy nước luộc gà khi nãy đổ vào nấu cho chín khi chín rồi xúc đồ vào chiên chung với mấy món trên kia. Lấy hột gà chiên với củ hành sắt miếng để lên trên.

Thịt làm Saucisses

Vật liệu: Thịt nạc, tiêu, muối, củ hành, tỏi, lá thơm, củ truffe hộp, mỡ, beurre.

Cách làm: Thịt nạc mua về băm cho nhuyễn thêm vào tiêu, muối, một ít củ hành, tỏi, băm cho nhỏ thêm vào một chút lá thơm, mua củ truffe hộp băm nhỏ như thịt, dồn cả thịt vào ruột heo non, xăm bằng kim cho xì hơi, kéo khi chiên nó nứt, chiên bằng mỡ và beurre thì ngon.

Veau filets

Vật liệu: Thịt bò con, khoai tây, cà tây, Beurre frais, fromage, nước jus.

Cách làm: Thịt bò ướp muối tiêu, mỡ. Để beurre vô chiên, để lửa riu riu. Đậy nắp lại chiên cho vàng. Khoai tây cà tây chiên cho vàng, hột gà luộc chín, chẻ hai móc ruột ra, trộn muối tiêu cho vừa tút lại trong trứng gà.

Thịt chín xắt mỏng, sắt hột gà, cà tây, lên trên cho beurre frais, fromage, xắt nhỏ, rắc lên chế nước jus rồi ăn.

ĐỒ ĂN TA

Thịt bò bóp tái

Thịt bò bắp đùi, đem về lạng gân cắt mỗi khúc bằng bắp tay, nướng liu riu trên lửa, ngoài chín khô trong còn sống.

Liệu coi thịt vừa ăn mới ngọt và ngon, nếu còn sống quá ăn tanh. Còn chín quá ăn dai, khi xắt thịt rồi lấy vài ba trái chanh, vắt lấy nước đựng trong chén, để một chút muối tiêu trộn đều. Rồi chộn với thịt và dọn ăn rau sống, chuối, khế, bánh tráng, chấm mắm có trộn sả ớt, dấm, bỏ thêm đường cho dịu.

Nạc gà thiên nhúng dấm

Gà làm rồi ngâm, lạng cái nạc, xắt mỏng, dấm nấu cho sôi, nhưng gà phải ăn với bánh tráng cặp với dưa chua, như dưa chuối, dưa tỏi dưa kiệu, các thứ rau thơm, như có rượu để thì đồ rượu vào được nữa tô đốt cho cháy, mà nướng thịt ăn với bánh và mắm càng ngon.

MINH-NGUYỄN

Ốc hấp

30 con ốc bươu, đập dít, lấy dưa moi con ốc ra. Vỏ ốc, đem rửa cho sạch, úp ở rổ cho ráo.

200 gr thịt nạc, 10 cái nấm hương, 4 củ hành ta và ốc đã làm rồi tất cả băm nhỏ ra, trộn với nước mắm và hạt tiêu.

Lá gừng rửa cho sạch, bắt chéo chữ thập, lót vào vỏ ốc. Nhớ để đầu lá lòi quá vỏ ốc một ít. Thịt và ốc trộn rồi nhồi vào vỏ ốc, đem hấp.

Lúc ốc chín, để cả con thể mà sắp ra đĩa. Lúc ăn chỉ kéo đầu lá gừng là miếng thịt lọt ra. Ăn với nước mắm dấm, ớt.

Ốc nấu

Ốc rút vỏ ra rồi, trộn với một ít vôi mà xát cho hết nhớt. Rửa lại cho sạch.

Chuối xanh, gọt vỏ, thái lát, luộc chín.

Đậu phụ thái mỏng, rán vàng.

Thịt ba rọi thái mỏng.

Mỡ sôi, phi hành thơm, bỏ ốc vào xào, nêm nước mắm. Múc ốc ra. Cho lần mỡ khác sôi, phi hành, bỏ thịt, chuối và đậu vào xào cho thơm.

Trộn mỡ với nước ấm, lọc lấy nước trong, bỏ bã.

Thịt, chuối, đậu phụ trộn với nước mỡ, đồ vào soong nấu dừ, già nghệ, vắt lấy nước, đồ thêm vào cho vàng. Chuối vừa chín dừ thì đồ ốc vào nấu lẫn. Để sôi lại vài dạo hãy bắc xuống. Hành, tia tỏi thái nhỏ rắc lên trên.

Tòa-báo ĐÀN-BÀ 76
phố Wiéle tức là phố
Trường Thê-dục Hanoi

UN ALBUM DE MODES

avec les

Toutes Dernières Créations de Paris
sera envoyé GRATUITEMENT et FRANCO
à tous ceux qui en feront la demande

TOUTMAIN

le Grand Couturier des Champs-Élysées
26, AVENUE DES CHAMPS-ÉLYSÉES - PARIS

Confiez vos Commandes à Toutmain
Tous ses Services sont organisés pour les Exécuter

VITAMIN+TỰ LAI HỎA+KIM THẠCH Ở PHÂN

Thuốc
NEO MORUBILINE,
rất nhiều vi-ta-min, là
thứ thuốc bổ tuyệt
trần, ai dùng cũng
được trẻ nhỏ, thiếu
niên, người nhàn hay
người già.

NEO MORUBILINE
gouttes et comprimés
AGRÉABLE AU GOÛT

Lấy các chất tốt
lắm đông lại
d'gan tuổi cả thu

Bệnh hư huyết, bệnh
lao, đau ở các hạch
vỡ mạch máu trắng,
trong người thiếu kim
chất, gân cốt yếu.

Thuốc nước và thuốc ép
MÙI THƠM THO

Tiêu rất dễ trong khi nóng đến đâu cũng vậy

Phòng chế thuốc NEO MORUBILINE, 84, Boulevard Garibaldi, PARIS
Bán ở Saigon: Bào chế SARREAU và các bào chế tốt.

NHÀ IN VĂN-DÚC

Hanoi. — 83, Rue des Pipes. — Hanoi

Téléphone: 904

GẦN NHÀ CHIỀU - BÓNG OLYMPIA

nhân in đủ các
**SỒ, SÁCH
BÁO - CHÍ**

CÔNG VIỆC NHANH, ĐẸP, GIÁ LẠI HẠ
HƠN CÁC NƠI VÌ ĐÃ TRỪ ĐƯỢC RẤT
NHIỀU GIẤY. CÁC NGÀI CỨ IN THỬ
MỘT LẦN! CÁC NGÀI SẼ LÀ KHÁCH
HÀNG CỦA CHÚNG TÔI MÃI MÃI

TRONG MÙA NÓNG NƯỚC NÊN UỐNG HUYẾT TRUNG BỬU

CỦA HIỆU ĐẠI-QUANG, SẼ
ĐƯỢC NGON ĂN, NGON NGU,
TINH-THẦN TỈNH TÁO KHÔNG
LỪ-ĐỪ MỖI-MỆT, ÍT KHÁT
NƯỚC — HUYẾT-TRUNG-
BỬU ĐẠI-QUANG LÀ MỘT
THỨ THUỐC BỔ HUYẾT RẤT
HAY, ĐÀN ÔNG, ĐÀN BÀ THAI
-- SẢN UỐNG TỐT LẮM --

CHAI TO 2\$00, CHAI NHỎ 1\$20

Dai-Quang Du'oc-Phòng

26, Phố Hàng-Ngang, Hanoi. Téléphone 805

CENTRE MÉDICAL DE HANOI

NHÀ THƯƠNG NGÕ TRẠM

167, Boulevard Henri-d'Orléans — Téléphone: 772

CONSULTATIONS ET CLINIQUE

Docteur LUYEN

Docteur CHUONG

INSTALLATION MÉDICALE MODERNE POUR TRAITEMENT

--

(Rayon X. traitement électrique?)

--

CHAMBRES POUR MALADES AVEC TOUT CONFORT